

НА УЧИЛИЩЕ

Звънна рано отзарана
ранобуденъ звънъ.
Станахъ, гледамъ — бре, че глъчка
весела навънъ!

Питамъ мама, питамъ татя —
сънъ ли е това?
Тѣ ме гледатъ и поклащатъ
весело глава.

— Хайде ставай, мързелушко,
стига вече сънъ,
всичкиѣ деца съсъ пѣсень
бързатъ на навънъ.

Съсъ тетрадки и читанки
всѣки тича пакъ,
пръвъ да влѣзе, да пристжпи
школския си прагъ.

За наука, за просвѣта
чуй се веселъ звънъ,
хайде бързай, свѣтълъ празникъ
чака те навънъ!..

Станахъ, плиснахъ си очитѣ,
припнахъ съ викъ и смѣхъ
и въвъ класната си стая
гордо, гордо спрѣхъ.

Па извикахъ: Хей, другари,
съ вирнато чело
нека викнемъ: Да живѣе
родното школо!

То на мъдрость ще ни учи
и на добрина,
то на всички ще дарува
свѣтла бжднина!

Василь Павурджиевъ